

אֵלֶּזְנֹת

לְעֵלְמֵנוּ עֶבֶת

פְּרָשַׁת בְּהַעֲלֹתְךָ

בס"ד, ע"א, כ"ו

שְׁמֹנֶה יָמִים. וְאָבִיו הִרְהָצָה ר' יִצְחָק, הָאֲדָמוֹר מִסְטוּטְשִׁין, הָיָה אֶז בֶּן אַרְבַּע עָשָׂר שָׁנִים וְלֹא מָשָׂה יָדוֹ מִתּוֹךְ יָדוֹ שֶׁל הַמַּהֲרָ"י בְּמִשְׁפַּחָה כָּל אוֹתָם שְׁמֹנֶת הַיָּמִים, וְלִכְּלֹ מְקוֹם שֶׁהֵלֵךְ לוֹהֵה אוֹתוֹ. לְאַחַר שְׁנַסֵּעַ הַמַּהֲרָ"י מִשָּׁם, אָמַר לְאָבִיו הַקַּ' מְרֵאזְבֹּדוֹב, שֶׁהִתְפַּעֵל מְאֹד מִמִּדַּת הַהִשְׁתַּוּת שֶׁל הַרַה"ק מְבַעֲלֹזָא. אָמַר לוֹ אָבִיו הַקְּדוֹשׁ: אֲנִי שָׂמַח שֶׁאַתָּה מֵיטִיב לְרֵאוֹת. גַּם אֲנִי הִתְפַּעֲלֵתִי מְאֹד וְאֲנִי יוֹדֵעַ מֵאִין לִקַּח מִדַּת הַשְׁתַּוּת כּוֹזֵאת. הַרְבֵּה צְדִיקִים מִהַדוֹר הַקּוֹדֵם שָׂרְפוּ אֶת יְדֵיהֶם לְהַגִּיעַ לְמַדָּה זוֹ וְלֹא הִגִּיעוּ לָמָּה שֶׁזָּכָה הוּא. אֲנִי בְּטוֹחַ שֶׁכְּאַשֶׁר יֵשֵׁב בְּרֵאשִׁית עֲשֻׂרֵת אֲלָפִים אִישׁ יִהְיֶה אֶצְלוֹ הַדָּבָר בְּדִיּוֹק כְּאִלּוֹ יוֹשֵׁב בֵּין עֲשֻׂרֵת אֲלָפִים עֲצִים.

מִדַּת הַהִשְׁתַּוּת שֶׁל ה'אֶהֱבֵת יִשְׂרָאֵל'
בְּשָׁנַת תַּרע"ד, בְּחֹדֶשׁ אֱלוּל, כְּשֶׁחִיל הַרוֹסִים הָיוּ סָמוּךְ לוֹיזְנִיצָא, וְעָשׂוּ מִטְרָה עַל עִיר וַיִּזְנִיצָא עִם שְׁנַיִם וְאַרְבָּעִים קֶאֱנָאנְעוֹן [-תּוֹתַחִים], וַתְּהוּם כָּל הָעִיר.

נָסוּ לְחַצֵּר קְדוֹשׁוֹ שֶׁל ה'אֶהֱבֵת יִשְׂרָאֵל' אֲנָשִׁים לְמֵאוֹת, שִׁיָּשֵׁב בְּאֶהֱלוֹ שְׁעַם בֵּית הַמְדָרֶשׁ שֶׁלוֹ וְעָסַק בְּשַׁעוּרֵי תְּמִידִין כְּסִדְרוֹן. שָׁלַח הַמְשַׁמֵּשׁ לְקָרָא לְבָנָיו הַרְבָּנִים שִׁיבֹאוּ לְלַמֵּד הַשִּׁיעוּר בְּסֵה"ק בְּרִית כְּהַנֵּת עוֹלָם שֶׁהָיָה לוֹמֵד עִמָּהֶם בְּכָל יוֹם.

הָמָּה תָּמְהוּ וְהִתְפַּלְאוּ מְאֹד עַל גְּדֹל כְּחוֹ וְהִשְׁתַּוּת שֶׁלוֹ, אַחֲרֵי קוֹל רַעַשׁ גְּדוֹל וּמְהוּמָה שֶׁהָיָה בְּחֹצֵר

מִדַּת הַהִשְׁתַּוּת שֶׁל הַצְּדִיק מְרִימָנוֹב
וַיַּעַשׂ כֵּן אַהֲרֹן (ז, ט). וּבְרַש"י לְהַגִּיד שֶׁבָּחוּ שְׁלֹשׁ שָׁנָה.

הַרַה"ק ה'דְּבָרֵי חַיִּים' מְצַאנוּ זִיע"א הָיָה נוֹהֵג לְנַסֵּעַ לְשַׁבַּת פְּרָשַׁת פְּרָה, בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה, אֶל הַרַה"ק רַבִּי אֲשֶׁר יִשְׁעִיָּה מְרֵאפְּשִׁיץ זִיע"א. לְאַחַר הַסְּתַלְקוֹתוֹ שֶׁל הַצְּדִיק מְרֵאפְּשִׁיץ, עָרַךְ ה'דְּבָרֵי חַיִּים' אֶת נְסִיעָתוֹ לְפְרָשַׁת פְּרָה אֶל הַרַה"ק רַבִּי צְבִי הִירֶשׁ מְרִימָנוֹב זִיע"א, וְכֹאֲשֶׁר הִגִּיעַ לְשָׁם, קָדְמוּ הַרַה"ק מְרִימָנוֹב בְּחֶבֶה רַבָּה וַשְּׁאֲלוּ: מַה הֵבִיאָכֶם הַלּוֹם לְתַחֲמוֹנוֹ? הַזְּמַנְתֶּם לְדִין תּוֹרָה אוֹ לְבוֹרְרוֹת? הִשִּׁיב לוֹ הַרַה"ק מְצַאנוּ: בְּאִתִּי בְּמִיחָד לְשַׁבַּת אֶצֶל רַבְּנוֹ, שֶׁכֵּן מִקְבֵּל בִּידֵי כִי לְשַׁבַּת פְּרָה יֵשׁ לְנַסֵּעַ לְהַסְתַּוֵּף בְּצִלוֹ שֶׁל צְדִיק הַדּוֹר. לַיָּמִים לֹא חָדַל ה'דְּבָרֵי חַיִּים' לְהַפְּלִיא אֶת מִדַּת הַהִשְׁתַּוּת שֶׁל הַצְּדִיק מְרִימָנוֹב, אֲשֶׁר לֹא הִתְפַּעֵל מִן הַתְּשׁוּבָה כְּמֵלֵא נִימָה וְלֹא גָלָה שׁוֹם שְׁנוּי בֵּיחֶסֶם, בֵּין מִי שֶׁבָּא בְּמִיחָד כְּדִי לְשַׁבַּת בְּצִלוֹ שֶׁל צְדִיק הַדּוֹר לְבִין מִי שֶׁחִלַּף רַק בְּאֶקְרָא, עֵקֶב נְסִיעָה לְדִין תּוֹרָה אוֹ לְבוֹרְרוֹת. אוֹתָם פְּנִימִים מְאִירוֹת וְאוֹתָהּ קְבֵלַת פְּנִימִים נְלַבֶּבֶת.

מִדַּת הַהִשְׁתַּוּת שֶׁל הַמַּהֲרָ"י מְבַעֲלֹזָא
סֵפֶר הַרַה"ק מְסֻטְשִׁין: בַּעַת שֶׁהִתְחַתֵּן הַרַה"ק מְהַר"י מְבַעֲלֹזָא זִיע"א עִם זְקֵנוֹ הַרַה"ק ר' מִשָּׂה, הָאֲדָמוֹר מְרֵאזְבֹּדוֹב זִיע"א, שֶׁהָיָה הַמַּהֲרָ"י בְּרֵאזְבֹּדוֹב

כפי שפרש הרה"ק הלב שמחה מגור זיע"א: 'ויעש כן אהרן כאשר צוה ה' את משה'. וברש"י מספרי, ויעש כן אהרן, להגיד שבחו שלא שנה. אף שידע שמעשה הדלקת המנורה נעשית על ידו ולא על ידי משה רבנו ע"ה, מכל מקום לא בא לידי השתנות מזה, וזה שבחו שלא שנה.

כיוצא בזה נמצא בדברי הרה"ק רבי צבי הירש מנדבורנא זיע"א בספר 'צמח ה' לצבי': 'ויעש כן אהרן', להגיד שבחו של אהרן שלא שנה. על דרך שכתוב בחובת הלבבות בענין ההשתנות 'השנה בעיני השבח והגנות', כי כל זמן שהשבח הוא חשוב, אי אפשר שתהיה עבודת המצוה בהישרת מחשבה, כי המחשבה נמשכת אחר השבח, אף שגוף המצוה נעשית בשלמות יש בה שני מצד המחשבה, שאם לא היה בה השבח היה משנה העובדא עצמה, ונחשב כאלו שנה בה בעובדא עצמה.

והנה פרש רש"י, שאמר הקב"ה לאהרן 'שלה גדולה משלהם שאתה מטיב את הנרות' עכ"ל, נמצא אם לא היה השבח והגנות שוה לו, היה השבח זה שלה גדולה משלהם וכו' משנה המצוה ממאמרה. וזהו שנאמר באהרן 'להגיד שבחו של אהרן כו', ר"ל שהשבח שלו לא שנה את המצוה ממאמרה.

(מתוך הספר ספיר ויהלום להרב הגאון רבי מנחם מנדל פומרנץ שליט"א)

קדשו, הוא כארי בגבורתו לא הפסיק מעבודתו הקדושה ולא רצה לבטל אף שעור הזה ללמד עם בניו הרבנים.

חסיד הוא שהרבה הוא לא מדאי הרבה עבורו, וגם מעט די לו

מרגלא בפומיה דהרה"ק ה'אמרי חיים' זיע"א לספר, שאיש המוני נגש פעם אל אביו הרה"ק ה'אהבת ישראל' מויז'ניץ זיע"א והתפאר כי נהיה 'חסיד'. לשאלת ה'אהבת ישראל': האיה ענה הלה, כי הוא שותה הרבה. 'אם כן נהיית שכור אף לא חסיד' הפטיר לעמתו. 'רבי, במה איפוא נעשים חסיד', שאל הלה בתמהון. ענה לו ה'אהבת ישראל': 'א חסיד הייסט אז אסאך איז נישט צופיהל, אין ווייניג איז אויך גענוג' [-חסיד הוא שהרבה הוא לא מדאי הרבה עבורו, וגם מעט די לו]. והסביר רבנו זי"ע, שהוא מדת ההשתנות, והוא מדרגה גדולה שלא יתפעל האדם אף כשמקבל יותר מדאי כבוד וכן להפך בהעדרו, אם ברכו השי"ת אל יבעט וגם המחסור אל יעבירו ח"ו על דעת קונו, וכן הוא בכל מדה שמוודדים לו מן השמים.

לא בא לידי השתנות מזה בהדלקת המנורה

מדה זו נלמדת ונדרשת יפה בפרשת בהעלתה,

הפותרים נכונה יכנסו להגרלה אי"ה על סידור מתיבתא מנחה מעריב בהוצאת "עוז והדר".

את הפתרונות יש לשלוח אלינו עד ליום שני

למספר פקס: 077-470-26-81

או למייל: magdenot@gmail.com

נא לכתוב שם, כתובת מדויקת וטלפון.

בראש הדף לציין "עבור חידון לנוער".

חידון אֵלֶּךָ?נות - נושא פרסים

באיזה הקשר מזכרים

ששה ירקות בפסוק אחד?

פתרון החידה וכן שם הזוכה, יפורסמו אי"ה בגליונות הבאים

פתרון החידה - פרשת ויקרא:

ש. איזה עוף מופיע בפרשה זו?

ת. העוף הוא יונה. בפרשה זו מוזכר שבני יונה יכולים לשמש לקרבנות מסוימים (ויקרא א, יד; ה, ז).

שם הזוכה בסידור מתיבתא מנחה מעריב בהוצאת "עוז והדר":

פרשת ויקרא:

ה' יצחק סבאג ממודיעין עילית.

